

met Slesvig og for Hertugdømmet Holsteen, for hvilke Deles Vedkommende man vil holde sig til den bestaaende Plan, og Ministeriet kan fra sit Standpunkt ikke ønske, at der gjøres Forskiel ved Behandlingen af det værnepligtige Mandskab fra de forskellige Dele af Landet. En tredje Grund er den, at en Forandring i Recrutudskrivningen er en Forandring i den bestaaende Armeeargansationsplan af 1842, som formeentlig ikke saaledes incidenter, i Anledning af den aarlige Udskrivning, bør forandres; findes der, at den Tjenestetid, der paalægges den værnepligtige Deel af Befolkningen, er for kort eller er for lang, saa bør dette Spørgsmaal finde sin Afgjørelse ved en almindelig Behandling af den hele militaire Organisation, saaledes, at det tillige kan omfatte alle Dele af Monarchiet og ikke enkelte Dele deraf. Dette kan vistnok have den Følge, at af det nu under Vaaben værende Mandskab kan endeel blive holdt inde til Tjenesten i næste Aar, fordi den normale Fredsstyrke for det tilkommende Aar muligvis vil være utilstrækkelig til Tjenestens Bestridelse, hvilket ikke er usandsynligt; men fra Forsvarsvæsenets Side, som dog i et Spørgsmaal af denne Natur maa tillægges en vis Vægt, kan det ikke ansees som en Mangel, at en Deel af Mandskabet kommer til at tjene 2 Aar, efterdi, overhovedet taget, Tjenestetiden i vor Armee er altfor kort, naar vi see hen til, hvorledes der forholder sig i andre Stater; den er nemlig kortere hos os end i de fleste andre europæiske Stater. I 1842, da Armeeargansationsplanen udkom, havde Landet i mangfoldige Aar ikke havt Krig, og man kjendte, saa at sige, Krigen kun af Navn, man troede dengang at kunne ordne Hærvæsenet aldeles efter egen Anskuelse og med Hensyn til Befolkningens Læb; men efterhaanden som det har vist sig, at en Krigstilstand ikke hører til Umulighederne, og at man bør være beredt paa en saadan Eventualitet, maa man ogsaa være beredt paa, at kunne møde sin Modstander med lige Vaaben, og, naar andre Armeer ere sammensatte af lange tjente Soldater, vilde det være en stor Feil, naar vi ikke i vor Armee ligeledes havde en Stamme af længere tjente Folk, hvortil den øvrige Deel

af Væbningen, som har været øvet i langt kortere Tid, kan slutte sig. Fra Forsvarsvæsenets Side kan det altsaa ikke ansees som en Mangel, at en Deel af den tjenstgjørende Styrke holdes længere inde til Tjeneste. Vistnok kan man paa den ene Side sige, at Vilighed kræver, at Værnepligtens Udvøelse fordeles saa lige som muligt paa Alle; men man kan derimod ogsaa fremsføre den ligesaa begrundede Formening, at det er godt, at ikke hele den værnepligtige Ungdom løsrives fra sine Sysler, og at der dog ere Nogle tilbage, som usforstyrrede kunne fortsætte disse. Grede værnepligtige først indkaldte og vaabenøvede og indtraadt i Linien, saa paaligger der dem flere Forpligtelser, som ere bindende for dem i deres daglige Sysler, i Anvendelsen af deres Tid og i deres Erhverv. Jo større Antallet af de Indkaldte er, jo større er altsaa ogsaa Antallet af dem, paa hvem der hviler saadanne Indskrænkninger, og det vil deraf sees, at den Idee, at fordele Værnebyrden eens paa Alle, ogsaa har sine Skyggesider.

Forsaavidt man kunde troe, at det udfærdigede Mandskab ikke skulde være tilstrækkeligt for at møde en mulig Krig, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i Finantsloven er optaget et Forslag til at vaabenøve et vist Antal af de saakaldte Forstærkningsrecrutter, en Idee, som er optagen i Planen af 1842, men ikke kommen til Udførelse. I ældre Tider blev der aarlig vaabenøvet et vist Antal, om jeg ikke feiler, 1000 Mand af slige Forstærkningsrecrutter, som, efter at være vaabenøvede, bleve sendte til deres Hjemstavn; dette ophørte 1836, fordi man styede den dermed forbundne Bekostning, og fordi man i de dengang fredelige Tider ikke troede paa Nødvendigheden af denne Foranstaltning. Den blev kaldt tilbage igjen i 1842, men kom ikke til Udførelse; Ministeriet troer, at det kan være rigtigt, nu at sætte den Idee i værk, og paa Grund af den langt større Mulighed, som der nu viser sig at være for, at Armeen kan komme at staae paa Krigsfod, saa har Ministeriet foreslaaet, at Antallet af disse Forstærkningsrecrutter fordobles, saaledes, at der indkaldes 100 Mand pr. Bataillon, istedetfor at der i Planen af 1842 kun er antydnet, at der skal vaabenøves